Ч. 39 (13.278). Львів, субота 18. лютого 1933. Pocztowa opłatę zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.

Конто почт. щадн. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.

Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.

Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Місячно	5·00 зол.
Чвертьрічно	15·00 „
Піврічно	30·00 „
Річно	60·00 „

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Найбільший удар від часів кольонізації!...

Промова голови Української Парляментарної Репрезентації посла д-ра Дм. Левицького на пленумі сойму 14. ц. м. при дебаті над самоуправним законопроектом.

ЛАНЦЮХ ПРОТИУКРАЇНСЬКИХ ЗАКОНІВ.

Високий Сойме! Від липня 1920 року, коли цей сойм приняв перший закон про переведення земельної реформи, — від законів про цивільну і військову кольонізацію на сх. землях, законів, які мали яскраво екстермінаційний характер, що наслідували екстермінаційні кольонізаційні закони пруської держави супроти польських земель, від тоді не зголошено до цієї Високої Палати ніякого законопроекту, який так безоглядно нарушував би найживучіші інтереси українського народу, як це робить нинішній проект про частинну зміну територіяльної самоуправи. Закони про кольонізацію і осадництво мали на меті підірвати підстави економічного розвитку, а навіть самого фізичного життя українського народу. Зновуж мовні закони, закони про шкільництво та декрет президента про товариства мали на меті стримати нормальний розвиток українського народу в ділянці шкільництва й культури. Але зголошений законопроект про частинну зміну територіяльної самоуправи хоче перекреслити всіляку можливість збірного життя і розвитку українського народу у такій важливій ділянці прилюдного життя, як місцева чи повітова самоуправа. Предложений проект входить не тільки дуже глибоко в істуючі національні і суспільні відносини, але також у великій мірі й у відносини культурні та господарські, касуючи істнуючу громадську і повітову самоуправу через накинення касарняного вигляду її управам під командою державної політичної адміністрації. Цей проект зносить з поверхні життя само поняття територіяльної самоуправи, яка по суті має бути на будуче виключно лише фікцією, а це тому, щоби й на тому відтинку суспільного життя могла у цілій повноті запанувати диктатура уряду. Цей проект входить теж у дотеперішні прилюдні права кожної одиниці, позбавляючи її тих прав з ділянки прилюдного життя, які вона досі мала на деяких великих просторах польської держави.

САМОУПРАВА ЧИ КАСАРНЯ?

М. ін. зголошений проект вводить на території Галичини незнані там досі сільські збірні громади. Наслідком тої реформи населення того краю, непривикле до тої ніби то самоуправної форми, буде у будуччині наражене, зовсім без потреби, на великі податкові тягарі. Цей проект зовсім гальмує дальший розвиток місцевої самоуправи. Він вводить незнану ніде на селі у цілій Польщі інституцію професійних війтів. Ціль тої нової інституції така, щоби на терені збірної сільської громади створити диктатуру війтів, майже зовсім незалежних від громадських рад та залежних виключно від повітового старости, якого прикази будуть сліпо виконувати. Диктатура війта має простягатися на всіх громадських функціонарів, а навіть також на громадську раду, постанови якої війт може кожної хвилини зупиняти та в якого руках буде находитись ціле управління маєтком громади і громадських установ.

Зголошений проект передбачує майже виключно посередні вибори до міських і громадських установ. В той спосіб широкі маси виборців будуть позбавлені безпосереднього впливу на вибір сільських громадських рад і рад повітових. Виборча ординація до тих установ є в той спосіб збудована, щоби з одного боку запевнити рішаючий вплив державної політичної адміністрації на вислід виборів і будучий склад тих установ, та в добавок вона обмежує можність непольського населення здобути собі те представництво в устроєвих самоуправних установах, на яке має право з уваги на свою чисельність. Предложений проект фактично хоче цілу самоуправу завалити до касарень: самоуправа має стати лише сліпим знаряддям в руках державної політичної адміністрації. В той спосіб він хоче підпорядкувати адміністрації всі ділянки самоуправного життя, щоби осягнути вповні ідеал поліційної держави.

ПОЛІТИЧНА АДМІНІСТРАЦІЯ ЯК ЗНАВЕЦЬ ФІЛЬОЛЬОГІЇ.

Щоби не було ніякого сумніву, що проект цілим своїм вістрям звертається проти непольських народів у Польщі, та в першу чергу проти українського населення, як найчисленнішого, — вже на самому вступі, бо в 4. ст. проекту постановляє, що членами сільських і міських громад, членами повітової ради і виділу, бурмістрами і їх заступниками, війтами і їх заступниками, ба навіть солтисами і їх заступниками можуть бути вибрані тільки такі громадяни польської держави, які у слові і письмі володіють польською мовою. Хто і як володіє польською мовою — про це, очевидно, буде рішати державна політична влада. З дотеперішньої практики знаємо напевне, що та влада не допустить на вищеназвані становища нікого з немилих їй українців, які схотять боронити прав українського населення. Вже на тому місці мушу згадати, що ті постанови у високому ступні нарушують приписи про охорону національних меншин і підношу з натиском, що мурини в Африці мають під цим оглядом більші мовні права, ніж 6-міліоновий український нарід у межах польської держави.

Проти замаху на самі підстави самоуправи у громаді і повіті протестує ціла незалежна польська прилюдна опінія та поборює його з мериторичних причин в обороні самоуправи. Ми протестуємо і поборюємо цей проект не лише з причин мериторичного характеру в обороні тої самої ідеї місцевої територіяльної самоуправи, але передовсім в обороні загрожених цим проектом політичних і національних прав українського народу.

ПРИГАДКА МІЖНАРОДНІХ ЗОБОВЯЗАНЬ.

А маємо до того право не лише на підставі приписів польської конституції. Маємо до того право також на підставі міжнародніх прав про охорону національних меншин та на підставі спеціяльних міжнародніх умов і спеціяльних законів, вирішених у цьому соймі і досі обовязуючих.

З міжнародньої ділянки дозволю собі навести в цьому місці кілька фактів. На декілька днів перед підписанням версайського договору Найвища Рада Мирової Конференції у Парижі прийняла 25. червня 1919 р. постанову, яка в 3. точці звучить:

„Польський уряд буде уповноважений ввести на просторі Східної Галичини цивільну адміністрацію, якщо підпише з головними союзними державами умову, яка по мірі можливости забезпечить автономію тієї території, як також політичну, релігійну й особисту свободу населення“.

СТАТУТ ДЛЯ СХ. ГАЛИЧИНИ.

Те рішення Найвищої Ради Мирової Конференції доказує, що Східній Галичині вже тоді запевнили широку територіяльну автономію. Відома річ, що між союзними державами і Польщею велися переговори, що мали на меті надати Східній Галичині статут, який забезпечив би їй широку територіяльну автономію, ширшу від тої, яку в окремому трактаті загарантували Горішньому Шлеськові і яка нині обовязує на території Горішнього Шлеська.

Найвища Рада Мирової Конференції на своєму засіданні дня 20. листопада 1919 р. приняла навіть проект спеціяльного статуту для Сх. Галичини. Той статут мав на основі договору між союзними державами і Польщею обовязувати у Сх. Галичині.

З уваги на такий міжнародній стан справи Східної Галичини Законодатний Сойм Річи посполитої Польської, бажаючи викликати враження, що Польща задумує сама добровільно надати Східній Галичині територіяльну автономію, ухвалив закон з дня 26. вересня 1922 р про самоуправу (а між ін. і про самоуправу воєвідств львівського, станиславівського і тернопільського — Д. У. Р. П. ч. 90. поз. 289), а саме в розділі 2 того закону, якого досі не введено в життя.

Рада Амбасадорів великих держав рішенням з дня 15. березня 1923 признала Польщі суверенні права над Східною Галичиною. Умовиною того признання було надання тій території територіяльної автономії, про що в рішенні виразно сказано.

НЕ ВИПОВНЕНА ГОЛОВНА УМОВИНА.

Всупереч отсьому рішенню Ради Амбасадорів уряд Польщі не тільки не виповнив тої умовини і досі не надав Східній Галичині територіяльного автономного устрою, але навіть, як я вище згадав, по нинішній день не ввів у життя згаданого закону про самоуправу з дня 26 вересня 1922 р.

Мусимо заявити, що українське населення Східної Галичини уважає, що закон з 26. вересня 1922 про самоуправу далеко не забезпечує його прав і є зовсім невистарчаючий. Той закон мав на меті ввести в блуд великі держави і переконати їх про добру волю Польщі у відношенні до українського народу, а коли виконав свою місію на міжнародньому терені, уряд Польщі зовсім забув про його істнування і досі не зробив ніяких заходів для його реалізації.

СКАСУВАННЯ АВТОНОМНИХ ПРАВ.

Що більше! Польська держава скасувала з ті автономні права, що їх мала Галичина за

Комунікат Комітету будови нагробника І. Франка.

Комітет будови нагробника на могилі І. Франка має честь подати до відома українського громадянства, що нагробник уже вповні викінчений. Окрема фахова комісія, зложена з інжинірів-знавців, перебрала протоколярно викінчений памятник і передала його Комітетові.

Комітет повідомляє, що відкриття нагробника і передача його громадянству відбудеться НЕВІДКЛИЧНО ДНЯ 28. ТРАВНЯ 1933 Р. в 9. ГОД. РАНКУ на Личаківському цвинтарі. Того самого дня вполудне відбудеться в салі Міського Театру Святочна Академія з нагоди 17-ліття смерти Великого Поета.

Комітет взиває всі ті установи та крамниці, які перебрали розпродажу листівок із фотографією нагробника Франка, присилати гроші за них, бо Комітетові недостає ще на останні видатки, в тім і не передбачені давніше, кругло 2000 зол. Рівночасно Комітет звертається з покликом до нашого патріотичного громадянства і просить присилати хочби і найдрібніші датки на ту ціль до Центробанку на конто Комітету будови нагробника ч. 7910.

КОМІТЕТ БУДОВИ НАГРОБНИКА НА МОГИЛІ І. ФРАНКА.

евстрійських часів. За Австрії була Галичина
краєм коронним і мала широку територіяльну
автономію, краеву, повітову і громадську. Поль-
ська держава скасувала краеву територіяльну
автономію, скасувала краевий сойм і краевий
виділ, а на їх місце не ввела ніякої анальогічної
установи. Будинок краевого сойму признали
польському університетові у Львові, а при по-
мочі окремих законів і розпорядків забрав
польський уряд цілу низку галицьких краевих
установ, як Краевий Банк, Промисловий Банк,
Рільничу Академію в Дублянах і інші менші.
Таксамо на території Галичини знесли повітову
самоуправу, а її задачі виконує повітовий ста-
роста і його прибічна рада, іменована воєво-
дою. Таксамо спеціяльними законами і розпо-
рядками обмежено дуже сильно істнуючі за ав-
стрійських часів права громадської самоуправи.
Розуміється, що стан самоуправи на інших
етнографічно українських землях у межах
польської держави є ще гірший.

САМОУПРАВА — ОКРЕМА ФОРМА ДЕРЖ. АДМІНІСТРАЦІЇ.

Вертаючи до предложеного законопроекту про частинну зміну територіяльної самоуправи, мушу підкреслити провідну ідею того проекту, спрецизовану в його умотивуванні. В мотивах проекту висунено погляд, що самоуправа не є нічим окремим, чи може навіть протилежним державній адміністрації, а навпаки, що самоуправа є тільки окремою формою державної адміністрації. Такий погляд щодо мотивів проекту покривається в цілости із заявою міністра внутр. справ Перацького, проголошеною на засіданні буджетової комісії в мин. році. Мін. Перацький сказав тоді менш-більш ті слова: „Забудьте, панове, що самоврядування в Польщі повинно бути бастіоном національної оборони, як це було за часів заборчих". Так є. Для поляків, які мають свою власну державу, для яких найважнішим національним бастіоном є і мусить бути бастіон державний, самоуправа не потребує бути бастіоном національним. Інакше для нас, українців. Ми не маємо власної національної держави, ми мусимо нашу національну культуру і наше національне господарство утримувати й розвивати в інших бастіонах. Здається мені, що і для нас і для польської держави булоб найкраще, якби тим бастіоном аж до слушного часу були бастіони самоуправні.

„НЕОПРАВДАНІ ПРЕТЕНСІЇ НА СПЕЦІЯЛЬНІ ПРИВІЛЕЇ".

Той сам п. міністр Перацький на засіданні буджетової сенатської комісії дня 3. лютого ц. р. і майже рівночасно з ним п. міністр закордонних справ Бек у Женеві висказали думку, що прямування національних меншостей до окремішньої організації життя є нічим неоправданими претенсіями на якісь спеціяльні привілеї. Ті панове уважають уже привілеєм природне, кожній людині вроджене право до окремого, вільного розвитку свого життя. Вони хочуть, аби нац. меншости в чужонаціональній державі визбулися своїх питомих національних прикмет і не плекали їх в окремих організаційних формах, але стали тільки погноєм державного народу. Є це засада, якої навіть у середніх віках ніхто так отверто і так щиро не висказав.

БУДЕМО БОРОТИСЯ ЗА ПРИРОДНЕ ПРАВО.

З тою засадою, висказаною п. міністрами Перацьким і Беком, а приноровлюваною до нас від хвилі прилучення українських земель до польської держави, український нарід ніколи не погодиться і буде проти неї боротися завсіди і всюди, маючи природне право до повного національного життя у всіх ділянках збірного життя на наших землях. Ми плекали і будемо плекати наше національне життя в окремих національних формах і нема сили на світі, яка могла би здусити духа живого народу і його питомі національні форми, а також його прямування до здобуття повної національної і політичної незалежности.

Не здусить нашого національного життя предложений проект самоуправного закону. Знаємо, що не перешкодимо соймовій більшости його ухвалити, одначе уважаємо своїм святим обовязком заявити на цьому місці польському урядові і польському громадянству, що ухвалення предложеного законопроекту про частинну зміну територіяльної самоуправи поглибить дуже значно ті історичні ріжниці, що не з нашої вини запанували між українським і польським народом.

Проти проектованого закону про частинну зміну територіяльної самоуправи будемо боротися і тут у соймі, і на терені краю, а також перед цілою опінією культурного світа.

Іменем Українського Клюбу зголошую проти того проекту торжественний протест і заявляю, що будемо голосувати за відкиненням того проекту.

•

СЕРЕД КРИКІВ І АВАНТЮР ІДУТЬ „НАРАДИ" НАД САМОУПРАВОЮ.

Проти законопроекту про новий самоуправний устрій виступила лавою ціла польська й непольська опозиція. На тенденцію уряду перефорсувати проект у перегоновому темпі — опозиція відповіла обструкцією, яка полягає на тім, що до кожної статті опозиція зголосила поправки і ґреміяльно записувалася до слова. Тому, що закон має 116 статтей, дискусія прийняла цілком диковинний характер. Поміж маршалом та опозиційними промовцями вічно доходило до сци-

сій на ґрунті заборон відбігати від теми, читати промову зі скрипту і т. д. Марш. Світальський не відступив від пляну перебичувати цілість закону у другому читанні за одно засідання і провадив засідання сойму до 2.15 год. ночі. Підчас того засідання виголошено 82 промови, з того ППС виголосила 9 промов, ендеки 25, *українці 4*, жиди 4 і т. д. Під кінець засідання ціла опозиція вийшла зі салі на знак протесту проти способу голосування над поправками. На салі залишилися лише посли ББ, жиди і 4 санаційні „людовці".

В голосуванні відкинули всі поправки за виїмком двох урядових поправок. Таким робом законопроект прийнято у II. читанні.

У гурті „Молодої Музи".

(Святочна вечера з нагоди ювилею Лепкого.)

У день Академії в честь Б. Лепкого зібрались вечором в одній зі саль „каварні „Уніон" члени „Т-ва письменників і журналістів" з ювилятом, із членами давньої „Молодої Музи" та виконавцями концертової частини Академії. Вечір був наскрізь інтимний. *Богдан Лепкий*, не вважаючи на поганий стан здоровля, у довшій промові, легкій як дружня розмова за столом, пригадав деякі цікаві моменти із давніх літ, коли зазнайомився вперше з Бойчуком і Северином, молодиками, які приїхали до Кракова з бажанням учитись малярства. Між цими споминами є прецікаві сторінки до історії розвитку наших талантів на чужині і Б. Лепкий міг би, списуючи їх, дати нам прегарну книжку. Перед його очима пересунувся довгий ряд наших людей, що на довший або коротший час зупинялись у Кракові і там користали з його дружньої опіки, ради, та його звязків у краківській Академії мистецтв, якої сам був учнем, в університеті та письменницьких колах.

До цих імпровізованих споминів спонукав Лепкого теплою промовою *О. Луцький*, відтворюючи атмосферу молодости Б. Лепкого у хаті його батька, відомого поета Марка Мурави. Саме ця духова атмосфера мала величезний вплив на формування таланту та характеру автора „Осеньи". Так само, як дім його батька був огнищем, в якому міг дозрівати талант у любові до літератури, згодом і його власний дім перемінився у такий наскрізь культурний осередок. О. Луцький прирівнював відношення нашого громадянства до поезії у передвоєнній добі і теперішній. Нині дійшли ми до такого стану, що навіть вибрані одиниці ніколи не чули про прізвища своїх першорядних поетів.

З черги *П. Карманський* ділився своїми враженнями з доби „Молодої Музи", оповідаючи про умовини, в яких доводилось працювати, видавати журнали та книжки. Були це тяжкі часи, а проте кращі, як нинішні. Цікавий був його спомин із Бразилії, де бачив він простого муринаробітника на залізничій стації зі збіркою модерних поезій, визначного португальського символіста.

Крім цього промовляли ще М. Рудницький і М. Голубець; С. Чарнецький пригадував своїм голосом старі романси, складені ним за давніх літ, принагідний хор розважував до пізньої ночі зібране товариство. П. *Н. Ніжанковський*, акомпаніятор із Святочної Академії, поробив низку знимок із цього вечора.

*

На святочній Академії Б. Лепкого на салі запримітили ми теж давніх бережанських товаришів Ювилята, що прийшли на це свято, щоби скласти йому свої побажання як пп. Фабер, Ґела, Вовковович та інші.

—.—о——

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 18. ЛЮТОГО 1933.

ДЖОН ҐЕЛЬСУОРТІ. 3)

БЛИСКАВИЦЯ.

Цього вечора царила глибока тиша в шатрах ліворуч і праворуч. Цілий день переїздили ми через Фаюмські плянтажі й під вечір доїхали до базару в Сенкуре. Там ми розтаборилися у пальмовім гайку — прегарна околиця, але без ясного, безмежного подуву пустині.

Танечниця справді розумілася на своєму ділі. Це була небезпечна жінка! Звинна, повівна відьма, що шелестіла всюди своїм намистом. Захоплення арабів, круглі, залякані очі Джессі Веймавт (цеж була справжня маленька міщаночка, коли справа доходила до крайности), сміх нашого пройдисвіта, величня поведінка Олени Радолін яка морозила навіть відважну египтянку, все це цікавило мене дуже підчас вистави.

Наприкінці танку старалася египтянка розворушити Веймавта, але вона викликала в нього тільки усмішку й розсердилася дуже. Схилившися до нашого пройдисвіта, показала поглядом на графиню й пробурмотіла щось глузливого. Наш пройдисвіт поклепав її по рамени й вона рушила з місця. За десять хвилин опустів наш табор — усі, танечниця й араби пішли в село. Я вийшов із шатра, станув під пальмами в темноті й прислухувався до шуму їх пишного листя.

У спільному шатрі загрaв Радолін на гітарі; це втихомирювало нерви по арабській музиці. Нечайно завважив я, що Веймавт вийшов із шатра. Він зупинився при вході під ліхтарнею й глянув у шатро; я побачив його обличча, ясно освітлене, яке скривалося в темноті для осіб у шатрі. Ніколи не забуду виразу його обличча: виразу якогось неземного подиву.

„Гальо!" подумав я, „що це таке?" І в тій самій хвилині вийшла з шатра Олена. Вона минула його спокійно; він не ворохнувся, щоби заговорити, або піти за нею, але вона завважила все. Ох, так, вона це завважила; а потім зникла в шатрі. І Веймавт закостенів на місці, неначе під ударом грому. А поза ним звучали легкі мельодії гітари й кругом нас шум пальмового гілля в неспокійному подуві вітру.

Здається мені, що нині звичайно насміхаються з такого нечайного вибуху якогось невідповідального почуття; воно здається, старомодним, неймовірним — або й істеричним. Рівноправність жінок, кажуть, їхні розумові заняття та мужеські норови відсувають Венеру на задній плян. А всеж таки здається мені, що те саме, що трапилося мому приятелеві Франкові, може трапитися й усім тим молодим людям, які твердять, що кохання не знає гарячки й інстинкту посідання. Так начеб чоловік, який захопиться якоюсь жінкою, міг би ділити її з другим або відступити її другому. Розуміється, є такі мужчини, що не мають крови в жилах; але на жаль мій приятель Франк до них не належав. Не даром блестіло його волосся й обличча неначе налите сонцем і старим вином, не даром були в нього такі темносині очі.

Останні дні нашої прогульки неначе би піддержували оце його захоплення. Маленька Джессі ще причинялася по змозі до того. Вона одинока сліпа була на всі ті речі, що діялися довкола. Строге її життя, повне обовязків немов притупило її нерви, приспало чуйність. Втома її чоловіка підчас вакацій ще й підтверджувала її в тому. Вона уявляла собі його завжди спокійним і тверезим. А — мало хто був коли такий пяний, як оце Франк. Його закохання було таке очевидне, що прикро було дивитися, як Джессі сліпо довіряла і нічого не догадувалася. Аж другого дня, коли ми вже давно покинули Фаюм, спостерегла вона своє нещастя в високому таборі на краю пустині. Франк і Олена сиділи обоє в лежаках тісно поруч себе й гляділи на захід сонця.

Наші араби, яким ми подарували барана за те, що вони зреклися для нас утіх Фаюму, приладжували його галасливо. Нашого пройдисвіта й Радоліна не було. Я рисував; Джессі лежала в свому шатрі. Вони лежали самі, повернувши до себе обличча, їхні руки сплелися мабуть. Дивний фіолет заграв у соняшному сяйві понад лисими горбками; не знаю чи вони бачили його та що вони до себе говорили. Тут вийшла Джессі зі свого шатра, простягнулася, позіхнула й стала красктися кіточкою до лежаків, щоби обоїх налякати. Я побачив, що вона спинилася три кроки від лежаків, незавважена ними. Її губи відхилися, а погляд зупинився здивовано й задеревів. Нараз прикрила вона рукою очі, повернулася і тихо посунулася в своє шатро.

(Продовження буде.)

Атентат на президента Злучених Держав Америки.

НЮ ЙОРК 16. II. ПАТ. Вчора вечором у Міямі на Фльориді виконали замах на президента Злучених Держав Північної Америки Рузвельта. Атентат виконано у хвилині, коли президент після прогульки по морю сідав до авта. Змовник дав до нього шість револьверових стрілів, але всі були невлучні. Президент навіть не ранений. Пять осіб з окруження президента потерпіло рани. Між іншими тяжко ранений бурмістр міста Шикаго Чермак, якому куля продіравила грудну клітку недалеко гортанки. Спричинника й виконавця атентату зловили. Є ним американський італієць 35-літній Зінгар. В часі слідства він заявив, що метою його життя було вистрілювання всіх начальників держав. Правдоподібно перед літами Зінгар мав виконати невдатний атентат на італійського короля. Далі він заявив, що є з переконання комуністом. Атентат виконав по глибшій застанові. Цей атентат викликав в Америці велике враження. Пані Рузвельт приняла вістку про замах спокійно.

МІЯМІ. ПАТ. Шикагівська поліція приказала арештувати 18 осіб із Міямі. У звязку з атентатом поліція задумує окружити кривівки ганстерів у Шикаго та перевести ревізії.

МІЯМІ. ПАТ. Бюлетин про стан здоровля бурмістра Чермака стверджує, що стан його небезпечний, одначе не безнадійний. Куля перебила діяфраґму, печінку та застрягла в хребті. Лікарі вважають, що операція моглаб бути в теперішню хвилину небезпечна для раненого.

МІЯМІ. ПАТ. Джо Зінгар зізнав у слідстві, що револьвер купив тому три дні, щоби вбити през. Гувера. Та коли довідався, що президент Рузвельт вертається, постановив убити його.

—o—

Підсумки шкільного плебісциту в 1932 р.

ПОВІТ ПЕРЕМИШЛЯНИ.

1) Добряничі	декларацій	61	за дітей	93
2) Осталовичі	"	121	"	187
3) Жидовичі	"	48	"	71
4) Бруховичі	"	49	"	78
5) Гліборичі	"	87	"	134
6) Плетиничі	"	34	"	52
7) Подусів	"	82	"	129
8) Пнятин	"	44	"	77
9) Полюхів М	"	39	"	72
10) Ладанці	"	76	"	118
11) Мерищів	"	54	"	81
12) Лагодів	"	160	"	231
13) Новосілка	"	45	"	65
14) Підгайчики	"	88	"	143
15) Глиняни	"	164	"	215
16) Туркотин	"	61	"	87
17) Болотня	"	127	"	185
18) Кореличі	"	149	"	220
19) Вишнівчик	"	77	"	127
20) Тучне	"	45	"	77
21) Куровичі	"	96	"	138
22) Коросно	"	56	"	93
23) Липівці	"	104	"	190
24) Кимір	"	37	"	66
25) Станимір	"	80	"	132
26) Борщів	"	104	"	174
27) Ушковичі	"	33	"	53
28) Волків	"	75	"	107
29) Дусанів	"	135	"	208
30) Чемеринці	"	60	"	108
31) Альфредівка	"	25	"	41
32) Янчин	"	136	"	227
33) Якторів	"	119	"	196
34) Солова	"	67	"	106
35) Словіта	"	63	"	98
36) Кривичі	"	60	"	82
37) Подосільна	"	115	"	207
38) Чуперносів	"	26	"	47
39) Унів	"	96	"	153
40) Лові	"	44	"	63
41) Біле	"	47	"	69
42) Свердж	"	34	"	55
43) Замісте	"	46	"	80
44) Погорілці	"	24	"	41
45) Неділиска	"	24	"	43
46) Полтва	"	63	"	93
47) Дунаів	"	43	"	61
Разом	декларацій	3423	за дітей	5373

Не вносили: Прибин, Утіховичі, Бачів, Костенів, Білка, Виписки, які мають українську школу. Перемишляни, Копань-Гнила, Ясева-Майдан Лип., Сивороги, Гавачів і Ганачівка, де не було виглядів на успіх. 11 громад глинянської суд. округи внесли декларації безпосередньо і від них Пов. Плеб. Комітет даних одержати не міг.

ЗБАРАЖЧИНА.

Базарниця	декларацій	27	за дітей	44
Березовиця Мала	"	17	"	23
Білозірка	"	28	"	43
Верняки	"	25	"	39
Воробіївка	"	44	"	62
Гнилиці Великі	"	80	"	94
Гниличкя	"	64	"	74
Голотки	"	56	"	74
Голошинці	"	32	"	42
Гущанка	"	43	"	44
Доброводи	"	[illegible]	"	180
Добромірка	"	73	"	86
Залуже	"	59	"	74
Зарубинці	"	59	"	84
Збараж	"	62	"	90
Іванчани	"	54	"	76
Кійданці	"	43	"	63
Клебанівка	"	54	"	65
Кобиля	"	94	"	117
Козярі	"	33	"	47
Коша	"	75	"	97
Красно..ці	"	87	"	127
Курники	"	36	"	45
Лисичинці	"	79	"	97
Лубянки Вищі	"	94	"	128
Лубянки Нижчі	"	115	"	145
Медин	"	54	"	76
Новики	"	42	"	58
Нове Село	"	44	"	53
Охримівці	"	41	"	60
Розношинці	"	38	"	55
Романове Село	"	52	"	73
Синягівка	"	45	"	66
Скорики	"	56	"	71
Стриівка	"	43	"	53
Сухівці	"	56	"	66
Терпилівка	"	83	"	112
Токи	"	129	"	183
Черниxівці	"	102	"	150
Чумалі	"	24	"	40
Шили	"	110	"	145
Климківці	"	39	"	54

Разом 42 громад внесли декларацій 2522 за дітей 3385

Плебісцит назагал випав дуже добре. Батьки держалися прегарно, а як були де спроби перепон чи яких надужить, то їх у зародку ліквідовано. Село Воробіївка легалізувало підписи батьків у нотаря М. Савчинського з Новоселиці. Білозірка не переводила шкільного плебісциту, бо в селі нема достаточного числа дітей у шкільному віці.

Конґрес колхозів.

МОСКВА, 16. II. ПАТ. Нині відкрили в Москві конґрес колхозів (колективних господарств) у присутності 1500 делеґатів. До президії конґресу ввійшли: Сталін, Калінін, Молотов, Каганович і Ворошилов. Відкрив конґрес один із секретарів комуністичної партії Каганович.

—o—

Болівійсько-параґвайська війна.

ПАРИЖ, 16. II. ПАТ. Колюмбійське посольство комунікує, що колюмбійські війська здобули фортецю і місто Тарапака, недалеко Летиції. Ціла параґвайська залога попала до неволі. Побідники здобули 6 гармат, що походять із фабрик Крупа і велику скількість скорострілів. Зновже з Асомпціон доносять, що параґвайська артилерія розбила болівійські війська під місцевістю Нанві.

СТРІЛЯНИНА В СОЛУНІ.

З Атен повідомляють, що в середу веч. ок. 400 комуністів вибралося на тайні збори в Солуні (Сальоніки). Поліція окружила дім і візвала перервати збори та видати провідників. Коли комуністи не послухали, поліція дала кілька сальв у повітря та війшла приступом на салю. В бійці згинуло 8 комуністів, а 115 було ранених. Арештували 80 комуністів, м. н. кількох визначних комуністичних діячів.

—o—

ПОДЯКА.

Отсим висловлюю свою глибоку вдячність Вп. Панам д-рові Дзерович Маркіянові за його дбайливе та успішне лікування моєї дружини в тяжкій недузі і д-рові Панчишин Маріянові за безінтресовну участь у консіліюм.

Квасниця Дмитро.

З життя наших установ.

Загальні Збори Т-ва письменників і журналістів ім. Ів. Франка.

У четвер, 15. лютого ц. р. в 5-ій годині пополудні відбулися в домівці „Діла" чергові звичайні Загальні Збори Т-ва письменників і журналістів ім. Ів. Франка. Збори відкрив заст. голови ред. *Вас. Мудрий* і привітав голову Т-ва проф. *Богд. Лепкого* з ювилеєм та зложив йому від усіх учасників сердечні побажання.

Звіт з діяльности Т-ва зложив секретар д-р *Михайло Рудницький*, а касовий звіт касієр *І. Квасниця*. Звіт Контрольної Комісії складав ред. д-р *І. Німчук*. Він поставив від комісії внесення, щоби дати абсолюторію уступаючій Раді Т-ва, що збори ухвалили.

Над звітами розвинулася дискусія, в якій найбільше уваги присвятили справі оселі Т-ва у Ямпім.

З черги вибрали комісію-матку, яка занялася підготовкою листи кандидатів до нової ради Т-ва, а збори тимчасом занялися справою майбутньої діяльности Т-ва. Вислідом цієї дискусії була постанова, що нова рада в майбутньому має присвячувати більше уваги професійним інтересам членів Т-ва.

Після цієї дискусії збори приступили до вибору нової ради Т-ва, яку запропонувала Комісія-матка. Головою Т-ва вибрали одноушно проф. *Богдана Лепкого*. До Ради Т-ва ввійшли: *Матвій Стахів, Іван Кедрин-Рудницький, Дм. Паліїв і Василь Софронів-Левицький.* Заступниками членів Ради вибрані: *Храплививй Евген і Лепкий Лев.*

До Контр. Комісії вибрали збори головою ред. *Вас. Мудрого*, а членами д-ра *Льва Ганкевича* і ред. *Р. Голіяна*. Збори закінчилися в год. 8-ій вечором.

На 1-му засіданні нової Ради Т-ва, що відбулося під головуванням Богдана Лепкого 16. ц. м., Рада уконституувалася в той спосіб, що заступником голови став **д-р Матвій Стахів, секретарем ред. Іван Кедрин, скарбником ред. Дмитро Паліїв, господарем ред. В. Софронів-Левицький.**

Новий воєвода обняв урядування у Львові

ЛЬВІВ. 16. II. ПАТ. Львівський новопризначений воєвода Володислав Беліна-Пражмовський обняв сьогодні урядування і в 9-ій годині ранку приняв начальників виділів воєвідства.

КРІВАВІ РОБ. ЗАВОРУШЕННЯ В РУМУНІЇ.

БУКАРЕШТ, 16. II. ПАТ. Нічю робітники, які замкнулися в залізничих варстатах у Букарешті, віддали кількадесять рев. стрілів до поліції. Було ранених кількох поліцаїв, а один убитий. На місці зібрали військо, яке інтервеніювало, стараючися не допустити до проливу крови.

В год. 6. рано візвали тричі робітників, щоби кинули варстати. Робітники знову стріляли. Тоді військо дало сальву. Робітники піддалися та кинули варстати.

Були вбиті три робітники, а 9 ранених. З поліції та війська є один убитий і 22 ранені.

БУКАРЕШТ, 16. II. ПАТ. Урядовий комунікат стверджує, що страйкуючі робітники букарештенських залізничих варстатів домагалися скасування стану облоги, визнання комуністичних організацій, створення робітничих рад по варстатах.

Військо кілька хвилин не відповідало на стрілянину забарикадованих робітників. Вкінці дістало приказ стріляти. Після кількох сальв до війська, робітники перестали стріляти, певно тому, що не стало їм набоїв. Тоді військо підійшло вперед і стало опорожнювати варстати. Придержали около 2.000 робітників, м. н. багато чужинців, щоби перевести слідство.

Згідно з останніми звідомленнями військо має 12 ранених і 1 вбитого, робітники 3 убитих, 16 тяжко, а багато легко ранених.

—o—

На парляментарній арені.

Зміст промови посла д-ра Л. Макарушки виголошеної на пленумі сойму дня 10. лютого ц. р. при буджеті міністерства скарбу.

Нашому Клюбові залишилося ще кілька хвилин до вичерпання призначеного йому контингенту. Використову- вмо цей час, щоби бодай у дуже загальних нарисах представити ту страшну дійсність, яку переживають те- пер усі верстви українського народу в ділянці податко- вого обтяження. Це вже більше ніж образ біди і нужди. Положення українського села у податковій ділянці є те- пер того роду, що представляється воно, як образ од- вої великої розпуки.

Передімною письмо від українських селян зі слова- ми на початку: „В обіймах розпуки". Цей вислаз вигля- дає тільки на перший погляд переборщено. Бо якщо 706 селян з одного села і то не з власної вини, а з вини скарбового уряду в Стрию, — який забрав податкові книги громади і передержав їх у себе від 9. вересня до 12. грудня минулого року — отримує тепер кількасот упім- нень на 1.170 зол. від загальної податкової квоти около 3 тисячі зол., то не можна вимагати від тих бідних ріль- ників, щоби вони без схвилювання могли писати свої листи у цих справах. А можемо запевнити панів, що та- ких листів одержуємо ми дуже і дуже багато.

Нас не заспокоїла, а навпаки затрівожила оптимістична промова п. міністра скарбу на буджетовій комісії. Видно з неї, що міністерство скарбу не здає собі справи з положення, яке запанувало тепер у ділянці по- датковій. Так само маємо ми враження, що навіть пано- ве посли з опозиційних клюбів не оцінюють як слід то- го страшного положення, в якому знайшовся загал по- даткових платників і в якім знайшлася передовсім ріль- нича верства населення Польщі. Приходиться нам ствер- дити, що положення на польській етнографічній тери- торії не є таким страшним, яким воно є на наших землях.

Податки зростають у нас з року на рік з неправдо- подібною швидкістю. Для змалювання податкових від- носин у нас виберу один з найбідніших наших повітів — повіт гірський — а саме повіт косівський: від р. 1926 —1932 збільшилися там деякі податки у пять, шість а навіть і вісім разів. Наприклад доходовий податок од- ного платника, греко-кат. священика зріс з 59 зол. у 1926 р. до 174 зол. плюс крізовий додаток у 1932 р., а другого знову з зол. 59 на 401 зол. Саме сьогодні одер- жав я повідомлення, що селяни с. Шешори тогож пові- ту мають заплатити кару 808 зол. за залеглий грунто- вий податок, який виносить загалом 1.200 зол. Один се- лянин отримав наказ заплати на 3 сот., а кари має за- платити 1 зол. 50 сот., другий знова отримав 3 упімнен- ня від 10 до 18 сотиків, а кари виносять 4 зол. 50 сот. Такі речі діються в одним з найбідніших гірських пові- тів, у повіті зовсім господарсько зруйнованім. Це є, зда- ється, загально відомою річю, які жахливі роки нужди і голоду переживала саме в останніх часах наша Гуцуль- щина.

Так представляються податкові справи в однім з найбідніших наших повітів, а ця система в інших части- нах української землі не виглядає нітрохи краще. Про- тивно, т. зв. податкова шруба є звичайно залежною від богатства повіту. Чим богатший повіт, тим більше є він тепер податками руйнований.

До цього всього треба ще додати справу для нас специфічну, а саме, що податкова справа на наших зем- лях не є виключно господарським питанням, але є вона тісно звязана з загальним наставленням політики уряду у відношенні до українського народу. А це наставлення є добре відоме.

Узглядновання податкових відкликів усяких ро- дів на наших землях майже не істнує. Вношення відкли- ків сталося вже тільки звичайною формальністю, з якою ніхто більше поважно не рахується.

Думаю, що погодиться зі мною п. міністр скарбу, що український селянин був і є ще все добрим подат- ковим платником. Але якщо міністерство скарбу зроби- ло з кар за залеглости і з екзекуційних належностей **нове поважне джерело скарбових доходів,** якщо стяган- ня податків у нас зачинає відбуватися при окликах на- селення за допомогою та при битті в дзвони — як це ділялось в останніх часах у бучацькому повіті — при та- ких розпучливих засобах оборони, переслідуваного по- датковими екзекуторами населення, при помочі поліції і судів, **то здається нам, що є це дуже грізне остереження** для податкової політики міністерства скарбу на укра- їнських землях.

15-літні роковини бою під Крутами.

Святочний концерт, уладжений Комітетом львівських українських студентських організацій, 13-го ц. м. у салі Музичного Інституту у Львові.

Пригадувати громадянству призабуті історичні да- ти й постаті та поширювати на них культ національної традиції — це річ не тільки похвальна й корисна, але просто необхідна як один із наймогутніших засобів ви- ховання нації. Навіть при розмірно високій національ- ній свідомості та розмірно поважних політичних здо- бутках і культурно-господарських надбаннях — полі- тична думка шкутильгає, а політична боротьба позбавле- на розмаху і має специфічний посмак провінціяльности. — якщо культ історичної традиції не вяже сірої сучас- ности зі славетньою давниною і якщо психіка мас не формувалась в атмосфері культу тієї давнини. Доказ: передвоєнна Галичина, яка історичної традиції зовсім не плекала та яка при всьому свому дорібку мала нац.- політичні аспірації дуже вузенькі. І доказ: Наддніпрян- щина, де при відсутності рідного шкільництва, при бра- ку наукових творів у рідній мові, при величезній мізерії національної преси — втрималось серед інтелігенції і деяких верств хліборобства знамените знання рідної іс- торії, де з піетизмом люди переховували памятки по своїх прадідах і де природні свідки історичної давнини перетрівали століття дикого асиміляційного натиску...

Тому як справді надзвичайно відрадне явище тре- ба ствердити факт, що не лише літературне, але й живе, громадське зрозуміння культу історичної традиції про- являється у нас в останніх роках у щораз нових при- людних маніфестаціях. До них — поруч із традиційни- ми прогульками на Маківку, зі святкуванням роковин 1. листопада та 22. січня, з походами на Зелені Свята, з льокальними панахидами біля воєнних хрестів і т. д. — прилучився нпр. прегарний культ великого держав- ника Мазепи. Цікава річ, що зовсім у тінях забуття пе- ребуває ще могутня постать великого Богдана, величез- ної індивідуальности та одного з найбільших полковод- ців і революційно-військових організаторів, яких знає всесвітня історія. Зате студентська молодь імпульсивно підняла ще одну дату останньої визвольницької війни та зробила її новим предметом культу.

Бій під Крутами це безумовно одна з подій, від я- кої віє глибоким трагізмом. Кількасот молодих хлопців, які пішли майже буквально з голими руками, без зброї і муніції, без примітивного військового вишколу, злебіль- ша не вміючи навіть орудувати рушницею, — проти знаменито вишколеної регулярної московської армії, зложеної зі старих досвідчених вояків світової війни. Кількасот хлопців, які кермувалися виключно молоде- чим патріотичним ідеалізмом та імпульсивною молоде- чою бравурністю, що не брала під увагу ані справжньо- го ризика діла, ані його військової доцільности. І не брала під увагу найважнішого моменту, а саме: що вар- тість кількасот молодих національно-свідомих інтелі- гентських сил в добі визвольницького руху країни, над- звичайно бідної на свідому й ідейну інтелігенцію, є для батьківщини та її будуччини де-де більша від вартости десяти виграних навіть боїв, які не всилі спинити коле- са історії.

Бій під Крутами саме тому є лише історичним епі- зодом, епізодом величнім, болючим і трагічним, але ли- ше епізодом, що не змінив і не міг змінити ходу істо- ричних подій. Жовті Води і Збараж, Берестечко, Полта- ва чи Мотовилівка — це все історичні стовпи на гос- трих поворотах української історії. Крути таким стов- пом не є і з цього погляду жертви, що впали під ними, були жертвами даремними. Коли додамо подвійне непо- розуміння, з вини якого вигинуло тоді стільки молоді: вимарш через непорозуміння із Києва (курінь мав інше призначення і відійшов на фронт „явочним порядком", поправді всупереч волі військового командування) та перехід до наступу після переплутання наказу про від- ступ — маємо повний образ трагічного сплету обставин.

Очевидно, що культ історичної події, який перехо- дить у гльорифікацію та свідомо змагає до творення з тої події легенди — не входить в аналізу події з по- гляду історичної та політичної доцільности. Це річ зо- всім зрозуміла, тим більше, коли за творення такої ле- генди береться ідейна молодь, яку мусить фасцинувати порив героїв з-під Крут. І ми зовсім не хочемо мораль- ної вартости тої події своїми увагами обезцінювати. Навпаки! З історичної перспективи факт патріотичного самопожертвування гурту високо- і середнешкільної мо- лоді в той мент, коли десятки і сотні тисяч здорових військово здібних і вишколених, зрілих мущин усіх верств і кляс байдуже приглядалося мукам зроджува- ної нації, той факт вартний культу і легенди.

Українська львівська студентська молодь вшанува- ла його в останній понеділок 13. ц. м., скромною, але пляново і культурно складеною програмою концерту. Її центральною точкою слушно стало „Святочне слово" студ. Атаназія Фіголя, який із благородним патосом представив значіння бою під Крутами на тлі тодішньої доби. Тов. Фіголь перестудіював матеріяли до тих ча- сів, але — їх не переживав та активно в них участи не брав. Тому і його освітлення розвитку української ре- волюції не зовсім переконує очевидців та учасників ре- волюційних подій. Але це справа другорядна: цеж була святочна промова, а не історична розвідка. Її автор має безперечний красномовчий талант. Одна скромна пора- да: не впадати в маніру штучних та неукраїнських на- голосів... Мистецький рівень концерту „підтягнув" оп. арт. д-р В. Тисяк. Хор „Бандуриста" прегарно відспіва- ний. Цілість концерту залишала поважне й миле вра- жіння.

Воно булоб далеко краще, колиб не організаційна недоладности. Концерт заповіли на 7.30 веч., замісць на год. 9. Наслідок був такий, що треба було більше годи- ни ждати на морозі перед будинком, поки скінчиться кі- нова вистава, опорожнять салю і приберуть естраду, а потім ще треба було перейти півгодинну гегенну шале- ного натовпу у сінях і при гардеробі в ославленому бу- динку Муз. Товариства. Численні громадяни відійшли огірчені до дому, дехто відпокутує свою добру волю недугою. Хто винуватий за цей скрегітливий дисонанс у такому гарному святі?!

Ік.

Поможім селянським дітям вчитися сільського господарства.

„Діло" ч. 17 з 1933 р. помістило оголошення Го- ловного Виділу Т-ва „Просвіта", що дня 1. березня 1933 р. розпочинається 7-місячний господарсько-садівни- чий курс у Господарсько-садівничій школі Товариства „Просвіта" в Милованні. На курс приймається мужчин у віці 16—24 літ, що покінчили найменше народню школу.

Наука в школі коштує 5 зол. місячно, за хату, о- пал і світло платять ученики по 5 зол. місячно. В часі курсу ведеться кооперативна харчівня, в якій прохарчу- вання одного ученика коштує 25 зол. місячно. Крім то- го на покриття коштів адміністрації платять ученики одноразово вписове у висоті 15 зол.

Не рахуючи вписового, наука й удержання в школі одного ученика коштує місячно 35 зол., а за сім місяців включно з вписовим 260 зол.

Щоби таку квоту зібрати, мусить селянин продати 10 сотн. пшениці, або 18 сотн. жита або 22 сотн. ячме- ню, або 26 сотн. вівса, або 87 сотн. бараболь. Знаємо дуже добре, що наші селяни готівки не мають. Їх ви- снажили високопроцентові кредити на закупно землі та рільничих машин і погноїв. Ціни на сільсько-господар- ські продукти впали, а селянин мусить платити рати і відсотки.

У яких фінансових умовах живуть тепер селяни, про те багато можуть сказати роземчі суди.

Коли в осінньому речинці зголосилася до Школи мала кількість учеників, то це можна оправдувати недо- стачею гроша в наших селян. Намовляти їх тепер, що сільсько-господарське знання є необхідне, непотрібно, бо про те наші селяни є вже достаточно переконані.

Їм треба лише помогти і винайти такий спосіб, що- би селянин мимо тяжкого фінансового положення міг удержати свого сина в Господарській Школі.

Селянинові тяжко нараз продати 10 сотн. пшениці на удержання сина в школі, але багато знайдеться та- ких, що на ту ціль могли би жертвувати 3—5 сотн. пше- ниці в одному році то є платити через 2—3 роки.

Тут у першу чергу сільські організації повинні при- йти своїм членам з допомогою.

Сільські читальні Т-ва „Просвіта" і сільські коопе- ративи можуть легко відложити на ту ціль 260 зол. Ко- ли не може цього зробити одна організація, то зроблять це напевно 10 організацій з найближчої околиці. При- значені на ту ціль гроші, дістає член організації, який бажає післати свого сина до Господарської Школи як позичку, яку зобовязується повернути в часі, в якому з організацією умовиться.

Таким чином селянин зможе післати свого сина до Сільсько-Господарської Школи, а організація, яка дала гроші на науку за якийсь час одержить їх з поворотом і поможе ними другому членові.

Дарувати тих грошей цілком непотрібно і це було би навіть недоцільним. З науки буде мати користь у першу чергу той, що навчиться поступового господар- ства і він чи його батько мусить за це заплатити. Тут мова про довшу чи коротшу виручку, щоби той кошт, який сьогодні є понад сили пересічного нашого селяни- на, розложити на два чи три роки.

Якби ця думка в наших сільських організаціях при- нялася, то школа в Милованні напевно не зможе всіх у- чеників помістити і скоро виявилась би потреба твори- ти дальші сільсько-господарські школи, а така школа повинна бути в кожному повіті для селянських хлопців і дівчат.

Доля сільсько-господарської школи в Милованні є в руках провідників сільських організацій, які працюють для піднесення добробуту своїх членів-селян.

Урухомлення господарсько-садівничої Школи Т-ва „Просвіта" в Милованні буде залежати у великій мірі від того, чи зголоситься достаточна кількість учеників до Школи, а в першу чергу з повітів станиславівського воєвідства, бо ця Школа є призначена передовсім для того району і навчання в школі узглядноє саме найбіль- ше потреби найближчих околиць Школи.

Сільські організації повітів, що найближчі до Школи в Милованні повинні ділом доказати, що ця Школа для них потрібна, а саме тим, що вишлють якнайбільше учеників до тої Школи зі свого району.

Зголошення на курс слати як найскорше, в найдальше до дня 25. лютого на адресу: Господарсько-садівнича Школа Т-ва „Просвіта" в Милованні п. Стриганці над Дністром.

ФРАНЦУСЬКО-БІЛЬШОВИЦЬКИЙ СОЮЗ.

Бувший премієр Еріо в газетній статті предкладає союз Франції з СРСР. В заміну за співпрацю в господарській ділянці Еріо жертвує більшовикам поміч у внутрішніх труднощах. Це рівналося би заповідженню великих кредитів.

ЛЬОЙД ДЖОРДЖ ТВОРИТЬ НОВУ ПАРТІЮ.

З Льондону повідомляють, що Льойд Джордж утворив нову політичну партію під назвою „Валійських Лібералів". До партії належить 10 послів.

АНҐЛ. МІНІСТР ЛЕТУНСТВА В БЕРЛІНІ.

Англійський віцеміністр летунства міліонер Сасун прилетів до Берліна. Переговорював із німецьким віцеміністром летунства Ґерінґом. Із Берліна Сасун вернувся до Льондону, а відси відлетів до Женеви як делегат на розброєйну конференцію.

НЕ ДАЮТЬ ГІТЛЄРОВІ ГОВОРИТИ.

БЕРЛІН, 16. II. ПАТ. Підчас передавання промови канц. Гітлера в радіо на передвиборчих зборах у Штутґарті нараз перервали кабель. Також усі телефонічні сполуки зі салею були перервані. Комунікат бюра Вольфа стверджує, що то був саботаж.

---o---

ВИБОРИ В ГОЛЯНДІЇ.

Голяндський парлямент розвязала королева. Нові вибори будуть 26. квітня. Парлямент не ухвалив ощадностевих проєктів уряду.

---o---

ДАЛЬШИЙ БАНКОВИЙ ХАОС У ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ.

Із Нюйорку повідомляють, що в Дітройті далі панує грошевий хаос. Перед банками вистоюють громади людей. Вони вибирають, згідно з мораторією, 5 проц. своїх вкладок. Стейт Мішіґен найбільший промисловий центр. Його круг ділання сягає на сусідні стейти Огайо та Пенсильванію. Коли нюйорський фінансовий світ не поможе фінансово, то банки в згаданих стейтах мусітимуть припинити всі виплати. Велика автомобілева фірма „Віліс Оверленд" у стейті Огайо, яка мала 8.000 робітників, а має вартість 60 міл. долярів, збанкротувала. Власником цієї фабрики є бувший амбасадор Зл. Держав у Польщі Джон Віліс.

---o---

ВІДГУКИ ДНЯ.

Нарти — Брідж.

Назагал не люблю краєвих винаходів. Купиш — показується, що зле зроблена ручка, не пристає накривка, або таки взагалі ні до чого годиться.

А все таки один винахід подобався мені: Поїзд „Нарти-Брідж". Направду прикро мені, що мушу похвалити, але з котрого боку не підійду — добре. Хто привик до східно-галицьких койців, засмічених і неосвічених, дзеленькоту надбитих шиб і скрипоту вивихнених коліс, той був здивований усім тим, що застав у поїзді „Нарти-Брідж", включно до вишуканої чемності обслуги.

Врешті раз управа залізниць видумала спосіб, як без болю витягнути людям по кілька золотих з кишені!

Нарти-Брідж...

Сама назва вказує, що за пасажири в цім поїзді. Два трохи ненормальні відломи суспільностей, зовсім до себе неподібні, стягнені до купи в більшім числі і на довший час. Хто зна чи між тими двома відломами не булоб прийшло до непорозумінь, якби не пасажири з подвійним „недомаганням", що і грають бріджа і їздять на лещатах. Вони годили обі сторони власним приміром: цілу дорогу грали в карти, а цілий час постою сувалися по горах.

— — — — — — — — — —

Ще поїзд не рушив з львівського двірця, як уже один лещатар упав два рази на землю, а один бріджіст три рази на просте пік.

— І ти хочеш вилізти на Явірник?! — сумнівався товариш лещатаря.

— Вам добродію кічки грати! — констатував партнер бріджіста.

Обі відповіді заглушив свист паротягу і брязкіт зрушених вагонів.

— — — — — — — — — —

— Пані також? — питається молода дівчина.

— О, так. Дуже люблю цей спорт! — відповідає старша, але груба пані.

Усміхаються, кивають до себе головами і розходяться.

По хвилині мовчанки молода лещатарка пояснює:

— Ця пані страшенно не любить зими. Казала до мене раз: „Ох Боже, знов сніг і знов треба їздити на лещатах!"

Мода. Доказ бадьорости. Спосіб на відтовщення. Якої жертви не двигне жінка ради цього! Руками й ногами дереться під гору, — Їде вдолину на всім крім дощок, десятим потом обливає светер, а в висліді — 20 грамів мінус.

— — — — — — — — — —

Поїзд летить як скажений. Малі стації і перестанки тільки руками махають і вже осталися позаду.

Бріджісти цього не бачать, бо їм байдуже, чи поїзд загалом їде.

Зате лещатарі весь час при вікнах.

Зітхають.

Чорні ниви, руді горби — як оком сягнути.

Нараз триюмфальний крик: Сніг! Сніг. Бігме сніг!

На недалекім сугорбі в ярку щось біліє.

— А може це кіт!? — обзивається якийсь бріджіст.

Але це таки сніг.

Лещатарі починають смарувати „дошки".

— — — — — — — — — —

Чим далі в гори тим більше снігу. Вже й по ровах коло шляху, вже й на полі деінде.

— Я вам кажу, ми ще нині будемо мати першоклясний сніг

Ніхто в це не вірить, але всі притакують.

Повідчиняли вікна щоб ліпше бачити, мерзнуть, але аж пріють з нетерплячки.

— — — — — — — — — —

Галактіон Чіпка.

НОВИНКИ

— **Першорядна кравецька робітня А. Дуфанця,** Львів Пасаж Миколяша, II. пов., напроти кіна „Утіха". Власні матеріяли на складі. 125010-25

— **З Українського Лікарського Т-ва.** В суботу дня 18. ц. м. в год. 18. відбудуться в домівці товариства при вул. Чарнецького ч. 26/I. сходини членів з рефератом д-ра М. Музики про сучасний стан поглядів на етіольоґію дифтерії.

— **Що таке автономія?** Коли кілька днів тому промовляв у варшавському соймі один із наших послів, бебістичний посол Бжузка зробив замітку, що промовець говорить проти власного переконання, знаючи добре, що французьке слово „автономія" значить не „автономія", а „саможонд". Цікаво, чи п. Бжузка не знає французької мови чи теж прикидається наївним. Радимо йому взяти до рук хоча би „Лярусса" і прочитати дефініцію „автономії". „Свобода управляти собою згідно з власними законами". Та чи пос. Бжузка знає щонебудь про свободу?

— **Сліпий пяніст Імре Унґар** дає концерт нині, у пятницю, у салі польського Муз. Т-ва (кіно „Апольо"). Він є першим лавреатом Шопенівського конкурсу і гратиме здебільша твори Шопена.

— **Не люблять бебецьких шиб.** Невідомі люди вибили в середу вечором шиби в льокалі львівського відділу ББ. при вул. Сикстуській ч. 43.

— **Страйк студентів.** Всепольська студентська молодь у Варшаві ухвалила проголосити демонстраційний страйк на 22. лютого. Тогож дня сойм має радити над урядовим проєктом закону про устрій вищих шкіл у Польщі.

— **Член ОВП. — отруйник.** В Іноврoцлаві арештували члена Обозу Великої Польщі Луковського, бо його підозрівають, що втруїв „стшельца" у навечеря нового року

— **Ревний екзекутор.** У Варшаві скарбовий екзекутор забрав якомусь бідакові 20 сот., за які він хотів купити хліба для дітей. Цю вістку принесли варшавські часописи.

— **Нова планета.** Астрономи стежать за рухом новововідкритої маленької планети. Її називають покищо планетою д-ра Райнмута, від прізвища астронома з Гайдельберґу, що її відкрив. Із усіх планет соняшної системи вона найменша розмірами і єдина, що находиться між землею і Венерою. Вона крутиться довкола сонця досить поволі і відбуває свою повну подорож у 798 роках. У 1940 р. вона підійде до землі на віддаль 2 міл. миль і можна буде її бачити досить виразно. Тепер через телескоп вона подобає на ясну цятку і тому спочатку вважали її кометою. Аж згодом ствердили, що це самостійна планета з власною орбітою. Астрономи кажуть, що вона не кругла, а подовгаста. Можливе теж, що це велитенський метеор, який колись падаючи з бездонної пропасти всесвіту попав у нестійну рівновагу, притяганий одночасно землею, сонцем і Венерою. Так почав він кружляти як самостійне небесне тіло довкола сонця. Переписуючи ці звістки за чужинною пресою, не маємо певности, чи нема в ній якої наукової єресі.

— **Дух Гітлера.** У Німеччині починає вже віяти духом фашистівського та комуністичного насильства. Президент поліції у Дессав, почуваючи себе учнем Гітлера, почав ревізію міської прилюдної бібліотеки і казав повикидати звідтіля всі книжки, що пахнуть соціялізмом і пацифізмом. Навіть повісті Ремарка пішли на індекс. На їх місце прийдуть твори боєвого націоналізму.

— **Святиня у четвертій піраміді.** З Єгипту приходять звістки, що проф. Селім Гассан відкопав кільканаць гробів князів із династії Кефрен. Він працює тепер у т. зв. четвертій піраміді, де відкрив святиню. Зате звістка, передана недавно про нововдкритого нового Сфінкса, неправдива.

— **Як працюють радянські фабрики.** Комуністична „Правда" обвинувачує у поганій праці металюрґічних фабрик місцеві професійні організації. Притокою до цього сильна знижка продукції. Російський офіціоз дорікає українським радянським профсоюзам, що вони не досить уважно ставились до поправи „побутових" обставин праці на фабриках і не подбали, щоби там були товари першої потреби. У деяких випадках робітники понабирали гроші наперед і діловоди не відраховували їх рік або два від заробітної плати.

— **Людина з двома серцями.** У Пітсбурґу мешкає, як упевняє нюйорська преса, 32-літній Едвард Райнольдс, що має два серця. Він дістав місце на фабриці Вестінґгавза і мусів піддатись лікарським оглядинам. Лікарі ствердили, що крім серця на лівім боці, меншого, що бється правильно є ще друге нормальне на правім боці. Вчені зацікавлені, чи житиме він завдяки двом серцям краще і довше.

— **Жінки з бородами.** Мешканці невеличкого французького міста Ажен (на Ґароні) стали предметом наукового досвіду. Французька медична Академія вибрала комісію, що мала дослідити дивне явище: чому у жінок і дівчат, гарних і зовсім нормальних, росте борода. Народня легенда пояснювала це тим, що колись над берегами Ґарони жило племя азійських номадів. Воно згодом злилось із місцевим населенням, залишивши на памятку свого побуту бороду жінкам. Медична Академія найшла простіше розяснення. Аженські жінки, і ті, що мають бороду і ті, що її не мають, фізичною будовою не ріжняться від інших французьких жінок. Зате всі бородаті тамошні жінки мають анормальні желези внутрішньої секреції. Тут є теж багато випадків цукрової недуги. Причина вода, яка має в собі якийсь мінерал, що дуже сильно впливає на дотичні желези. А згадані желези мають звязок із ростом бороди.

— **Новий „робот" на виставі у Шікаґо.** Управа світової вистави у Шікаґо пускає у світ інформацію про нову атракцію, яка буде на ній, а саме про автомат, зроблений із алюмінія, шкла та сталі. Новий автомат називатисьме „Альфа", важитиме 2000 кільо і буде подібний до людини. Голову матиме циліндричної форми, в очах і вухах відповідні прилади. Він виконує накази, як їдають йому люди голосом, телефоном або світляними знаками, встає, ходить і говорить, показує точну годину і передбачує погоду. Кожний, хто підходить до автомату, чує осторогу, щоби не тикав машини під загрозою смерти.

---o---

СПОРТ.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ С. Т. „УКРАЇНА".

Виділ Спортового Товариства „Україна" пригадує, що Загальні Збори Товариства відбудуться в неділю 19 ц. м. в год. 10 рано в салі „Української Бесіди" при вул. Рутовського 22, I.

ГАКІВКА.

День Львівського Окружного Союзу Гаківки та леду.

В найближчу суботу і неділю, 18. і 19. ц. м., відбудуться змагання 4 перших львівських гаківкових дружин з такою програмою: в суботу в год. 18.30 Чорні — Лехія; в год. 20. Україна — Погонь; в неділю в год. 18.30 між собою переможені з попереднього дня, в год. 20 переможці. Всі змагання на торі Л. Т. Л. вул. Пелчинська.

КОПАНИЙ МЯЧ.

12. II. ПАРИЖ. **Австрія — Франція 1:0 (0.0).**

В першій половині віденці дали показ комбінаційної гри в полі і цілком не висилювалися на стрілянина брамок. Кожний грач старався показати всі свої технічні вмілости, як дриблінг, штопування мяча при землі і в

повітрі, гру головою і багато інших „майстерштюків" віденської школи. Щойно в другій половині віденці взялися поважніше до праці і в 20-ох мінутах стрілили 4 голи. Австрійська дружина була без слабого пункту і знову своєю грою одушевила французьких любителів копаного м'яча. Найліпшими були Смістік, Шінделяр і Ніш. Французи були дружиною твердою і незвичайно жертвенною, одначе були від віденців слабші технічно й тактично на цілу класу, а щоби надробити бодай частинно ті браки, мусіли протиставити мистецькі Европи щонайбільшу амбіцію.

12. II. ВІДЕНЬ. Змагання за чашу.

Австрія — Словян 10:1 (6:0), Рапід — Найбаз 17:2 (7:1), ВАЦ — Герстгоф 5:1 (0:1), БАЦ — Фрем 5:1 (2:0), Гакоаг — Форвертс 2:1 (1:1), Адміра — Трансваль 11:0 (2:0), ФАЦ — Донау 3:3 (2:2).

12. II. ПРАГА. Змагання за чашу.

Славія — Спарта 4:3 (1:2). Богеміянс — Вікторія Жіжков 2:2 (1:0). Тепліцер Ф. Ц. — Д. Ф. Ц. 5:3 (3:1).

Міжнародні змагання.

12. II. ГЕНУА (Італія). Вієнна — Ґенуа 3:1 (1:1), Уйпешті (Будапешт) — Ґенуа 0:2 (0:0).

БІРЖА.

ГРОШІ.

Долар 8.92 зол. 1 грам чистого золота 5.92.44 зол.

У міжбанкових трансакціях платили за Н. Йорк 8.910 —8.92 і пів, Льондон 30.70—30.60, Цюріх 172.10—172.30, Прагу 26—26.46, Відень 101—104, Берлін 212—212.30, Париж 34.85—34.92.

Доляри готівкові трохи сильніші.

На біржі акційній плачено за Ґази 25 зол.

ЗБІЖЕ.

За 100 кг. льоко стація наладча парітас 200 км. Ціни ринкові: пшениця двірська 29.50—30.00, пшениця збірна 28.00—28.50, жито однородне 17.00—17.25, жито збірне 16.00—16.25, ячмінь двірський однородний 12.50—13.00, ячмінь на мливо 11.50—12.00, овес гал. 14.75—15.25, овес замокл. 12.50—13.00, кукурудза краєва 13.00—13.50, бараболи промисл. 3.00—3.26, фасоля біла з мішком 13.00—17.00, фасоля кольорова в мішком 14.00—15.00, фасоля краса з мішком 17.00—18.00, горох пів Вікторія 19.00—21.00горох пільний 13.00—15.00, бобик 12.00—12.50, вика чорна 10.50—11.00, вика сіра 8.00—8.50, сіно солодке прас. 6.50—7.50, солома прасована 4.50—5.00, гречка 11.50—12.00, льон 35.00—37.00, лубін синій 8.75—925, ріпак озимий 40.00—42.00, висівки житні 7.25—7.50, висівки пшеничні 6.75—7.00 крупи гречані 50 прц. 31.00—32.00, просо краєве 14.50—15.00, макухи льняні 17.00—18.00, конюшина черв. натур. 85.00—90.00, мак синій 126.00—136.00, мак сивий 118.00—123.00.

Льоко Львів 100 кг.: пшениця двірська 33.50—34.00 пшениця збірна 31.00—31.50, жито однородне нове 18.50—18.75, жито збірне 17.50,17.75, ячмінь на мливо новий 13.50—14.00, овес збірний новий 12.50—12.75, мука пшенична люксусова 55.00—56.00, мука пшенична 65 прц. 46.00—47.00, мука житна тип урядовий 32.00—32.50, висівки житні 7.75—8.00, висівки пшеничні 8.75—9, крупи ячмінні грубі 24.00—25.00, пшоно 32.00—34.00, пенцак ч. 10. 23.00—24.00, сіно солодке краєве прас. 7.50—8.50.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 16 II 1933 р. за масло експортове та десерове пріма 2·30 зол., за літру молока 15—17 сот., літру сметани 0·70 зол., копу яєць 5·60—5·80 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Пятниця, 17. II. год. 7.30 веч. „Тангайзер".

Субота, 18. II. год. 3.30 попол. „Олімпія".

Субота, 18. II. год. 7.30 веч. „Мадмуазель" (Абон. 7).

Театр Ріжнородностей.

Пятниця, 17. II. год. 7.30 веч. „Мадмуазель" (Абон. 7).

Субота, 18. II. год. 7.30 гост. виступ Л. Вирвіча у свойому репертуарі.

Кіна.

АДРІЯ: „Дім ч. 13" (І. „Тайна вязничної келії", II. „Любка смерти"), додаток: „Трубач Слім у Парижі".

АПОЛЬО: „Ромео та Юльця".

АТЛЯНТІК: „Арієна" (на осн. Кльода Анета).

КАСІНО: „Чемп" (із Волесом Бері).

КОЛІСЕЙ: „На париському звірці", ревія „Ах, ті циганки!"

КОПЕРНИК: „Райський птах" (Дольорес дель Ріо).

МАРУСЕНЬКА: „Райський птах" (Дольорес дель Ріо).

МІРАЖ: „Вулькан сміху" (Гарольд Льойд).

ОАЗА: „Вогнище" й ревія.

ПАЛЯС: „Ясноволосий сон" (Ліліяна Гарвей).

ПАН: „Зунгу".

ПАСАЖ: „4 утікачі" (Том Мікс).

ПРОМІНЬ: „Мараду".

СТИЛЕВЕ: „Опир Парижа" й ревія „Чи ти мене кохаєш?"

УТІХА: „Пляи В", ревія „Коли жінка червоніється".

ХИМЕРА: „Теодозія із Севастополю".

Закордонне радіо.

Пятниця, 17. лютого 1933.

Братислава (279,3) 18.25 Фортепян, 19.30 Концерт, **Міляно** (331,4) 21.00 Концерт Іг. Стравінського, **Рим** (441,2) 16.00 Фортепян, 20.45 Концерт, **Лянґенберґ** (472,4) 16.20 Для молоді „Як корабельний хлопець у Чіле", „Вчуся китайської мови", 20.15 Вес. вечір, **Прага** (488,6) 20.00 Хор Сметани, 21.00 Концерт, **Відень** (518,1) 20.05 Симф. концерт, **Будапешт** (550,5) 17.00 Циг. орхестра, 19.30 Опера, **Харків** (937,5) 10.30, 15.15, 17.40 Концерт, 16.00 Концерт для дітей, 24.00 Звуковики, **Москва** (1000) 17.25 „Руслан і Людмила" оп. Глінки (Досв. 720 м.).

Субота, 18. лютого 1933.

Братислава (279,3) 16.10 Легка музика, **Міляно** (331,4) 11.15 Орхестра, **Ляйпціґ** (389,6) 19.30 Шуманові пісні, 20.00 Веселий вечір **Рим** (441,2) 20.45 Опера, **Беромінстер** (459,4) 19.45, „Дівча Шварцвальду" оп. Єсля, **Відень** (518,1) 11.30 Капеля, 15.15 Фортепян, 16.45 Цитристи, 19.30 Пісні, баляди, 20.00 „Тріо" комедія Ленца, **Мінхен** (532,9) 20.00 „Мікадо" оп. Сулівена, **Будапешт** (550,5) 12.05 Циг. музика, **Харків** (937,5) 10.10, Концерт, 13.15 Солодким, 15.15 Українська музика, 17.00 Хор, орхестра, 18.00 Опера, 24.00 Танкова музика, **Москва** (1000) 10.00 „Евг. Онєгін" оп. Чайковського, **Париж** (1724,1) 22.00 „Країна осміху" оп. Легара.

Львівське радіо.

Пятниця, 17. лютого 1933.

12.10 Грамофон, 15.15 Господар. комунікат, 15.25 Збіжева біржа, 15.35 Відчит, 15.50 Грамофон, Сільва рерум, 16.25 Муз. загадки для молоді, 16.40, 18.50 Лещатарський відчит, 17.00 Орхестра, 18.00 Легка музика, 19.00 Балачка з молодими та старшими, 19.30 Вистава в Шикаго, 19.45 Прес. рад. денник. 20.00 Муз. балачка, 20.15 Симф. концерт, 22.40 Спортові вістки, 23.00 Коли всі танцюють, муз. репортаж.

Субота, 18. лютого 1933.

12.10 Грамофон, 13.10 Метеорольог. комунікат, 13.15 Шк. поранок, 15.15 Господарський комунікат, 15.35 Для дітей: Мігдаловий цар, 16.00 Грамофон, Збіжева біржа, Сільва рерум, 16.45 Мадрид поважний та всміхнений, 17.00 Авд. для хорих, Сальонова орхестра, 17.40 Відчит, 18.00 Легка музика, 18.40 Всячина, 19.40 На овиді, 19.45 Пресовий радіовий денник, 20.00 Концерт: Оперові мельодії, танці, звуковики, Спортові вістки, 22.05 Шопенівський концерт, 22.40 „Мрячи", фейл., 23.00 Танкова музика.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ЧАСОПИСИ і закордонні журнали, Нова Реклама, тепер Шайнохи 3. 2—3

КІМНАТА вигідна, гарна для одного або двох студентів з околиці клінік, вул. Голуба 11 а, II. двері 6. 2—2

РУТИНОВАНИЙ концепієнт (4-тий рік практики) шукає місця в адвоката. Ближчі інформації у д-ра Ст. Федака, Львів, Сикстуська 48. 1426 1—1

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Звичайні загальні збори Філії Т-ва „Просвіта" в Коломиї відбудуться дня 26. лютого 1933 р. в год. 11-ій передполуд. або 12-ій в полудне в салі Українського Народнього Дому, згідно з постановами статута, з таким порядком: 1) Отворення зборів. 2) Відчитання протоколу з попередніх зборів. 3) Звіт з діяльности Виділу за останній рік: а) секретаря, б) організаційний, в) скарбника, г) бібліотекаря, ґ) господаря. 4) Звіт Контрольної Комісії з внеском на уділення абсолюторії уступаючому Виділові. 5) Вибір нового Виділу, заступників і Контр. Комісії. 6) Вибір делегатів на зізд Головного Т-ва „Просвіта" у Львові. 7) Внески й запити. — **Виділ.**

Звичайні Загальні Збори Т-ва „Український Фонд Воєнних Вдовиць і Сиріт у Львові" відбудеться в неділю, дня 26. лютого 1933 р. в год. 10-ій передполуднем у домівці „Лікарського Товариства" при вул. Руській ч. 3, II., з таким порядком нарад: 1) Відчитання протоколу з попер. Заг. Зборів; 2) Звіт з діяльности за 1932 р.; 3) Касовий звіт; 4) Звіт Ревізійної Комісії й уділення абсолюторії Управі Т-ва; 5) Вибір голови і членів Управи Т-ва; 6) Вибір членів Ревізійної Комісії; 7) Внески та запити. Якщо в означеному часі не буде вимаганого статутом комплету, тоді Збори відбудуться того самого дня, у тім самім льокалі й з тим самим порядком нарад в год. 10.30, з важністю рішень, без огляду на число учасників (§ 12, т. 2). — **І. Рудницький** в р. голова, **О. Стецура**, в р. секретар. 1425 1—2

Для нещасної матері зложили в золотих: Громадяни села Бродок 15.42, дівчата І. С. 2, Діти за піст з нагоди річниці бою під Крутами В. І. С. 2, М. Г. 2, Марія Ганушевська Людвиківка 2, Н. Н. 2, Краківське Студентство 28. Разом з попередніми жертвами зложено 1.141 зол. 64 сот.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів. Ринок 10.